RETTENS KENDELSE (Tredje Udvidede Afdeling)
14. marts 1996 *

I sag T-134/95,

Dysan Magnetics Ltd, Reading (Det Forenede Kongerige),

og

Review Magnetics (Macao) Ltd, Macao, ved Barristers Mark Clough og Mark Brealey, Bar of England and Wales, for Solicitors Rosenblatt, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-rue,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Nicholas Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

angående en påstand om annullation af en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende indførslen af visse magnetplader (3,5" disketter) med oprindelse i Canada, Indonesien, Macao og Thailand (EFT 1995 C 84, s. 4),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.P. Briët, og dommerne B. Vesterdorf, P. Lindh, A. Potocki og J.L. Cooke,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Sagens faktiske omstændigheder

1 I 1994 og 1995 indførte Dysan Magnetics 3,5" magnetplader, som virksomheden havde købt af Review Magnetics (Macao), til Fællesskabet.

2 Den 30. september 1994 indgav Committee of the European Diskette Manufacturers en klage til Kommissionen, hvori det blev gjort gældende, at visse magnetplader blev indført til dumpingpriser, hvorved den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet blev påført væsentlig skade.

3 Efter klagens indgivelse indledte Kommissionen en undersøgelse i henhold til artikel 5 i Rådets forordning (EF) nr. 3283/94 af 22. december 1994 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (herefter »forordning nr. 3283/94«, EFT L 349, s. 1). Meddelelsen om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende indførslen af visse magnetplader (3,5" disketter) med oprindelse i Canada, Indonesien, Macao og Thailand blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 6. april 1995 (EFT C 84, s. 4).

Parternes påstande og retsforhandlinger

4 Sagsøgerne har herefter ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 22. juni 1995 anlagt nærværende sag, hvori de har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutning af 6. april 1995 om at indlede en antidumpingprocedure vedrørende indførslen af visse magnetplader (3,5" disketter) med oprindelse i Canada, Indonesien, Macao og Thailand annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

5 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 7. september 1995 har Kommissionen fremført en formalitetsindsigelse og nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

6 I deres indlæg vedrørende formalitetsindsigelsen, der blev indleveret den 25. oktober 1995, har sagsøgerne nedlagt påstand om, at Kommissionens formalitetsindsigelse ikke tages til følge.

Retlige bemærkninger

7 I henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om formalitetsindsigelsen, medmindre Retten bestemmer andet. Retten (Tredje Udvidede Afdeling) finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, og at der ikke er anledning til at indlede mundtlig forhandling.

Formaliteten

Parternes argumenter

8 Kommissionen har i sin formalitetsindsigelse anført, at indledning af en antidumpingprocedure ikke er en retsakt, der kan anfægtes under et annullationssøgsmål.

Under henvisning til Domstolens dom af 11. november 1981 (sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 9) og Rettens dom af 18. december 1992 (forenede sager T-10/92, T-11/92, T-12/92 og T-15/92, Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2667, præmis 42) har Kommissionen gjort gældende, at indledning af en antidumpingprocedure er en forberedende foranstaltning, som ikke uigenkaldeligt ændrer sagsøgernes retsstilling.

9 Kommissionen er endvidere af den opfattelse, at den omstændighed, at der ved indledning af en procedure udsendes spørgeskemaer med svarfrist, hvori det anføres, at der kan træffes afgørelse på grundlag af de foreliggende oplysninger, viser, at det kun drejer sig om det første stadium af en procedure, der kan resultere i, at der indføres en antidumpingtold (jf. navnlig Domstolens dom af 14.3.1990, forenede sager C-133/87 og C-150/87, Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 719, præmis 9). Den forberedende karakter af indledningen af en sådan procedure illustreres endvidere af, at kun Rådet har kompetence til at indføre den endelige told (jf. generaladvokat Mischo's forslag til afgørelse i ovennævnte sag Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 742).

10 Kommissionen har endvidere anført, at en beslutning i medfør af artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81, herefter »forordning nr. 17«), om at pålægge en virksomhed at underkaste sig en kontrolundersøgelse, er en retsakt, der kan anfægtes under et søgsmål, idet den pålægger den pågældende virksomhed en forpligtelse til at samarbejde, og der kan pålægges den pågældende virksomhed en tvangsbøde i medfør af forordningens artikel 16, hvis den ikke overholder denne forpligtelse. Kommissionen har tilføjet, at forordning nr. 3283/94 i modsætning til forordning nr. 17 ikke tillægger Kommissionen nogen undersøgelsesbeføjelser. I forbindelse med en antidumpingundersøgelse kan der således kun indhentes oplysninger fra virksomheder, der er etableret inden for Fællesskabet eller i et tredjeland, hvis virksomhederne indvilliger i at afgive dem.

11 Kommissionen har henvist til ovennævnte dom i Cimenteries CBR-sagen (præmis 47) og gjort gældende, at hverken en afgørelse om at behandle en given eksportør

som usamarbejdsvillig eller de talrige andre afgørelser, som skal træffes vedrørende undersøgelsesmetoden, kan få retsvirkninger, medmindre der pålægges antidumpingtold, og i så fald ikke inden pålæggelsen af denne told. De berørte parter forpligtes — ligesom adressaterne for en meddelelse om klagepunkter — endvidere ikke til at ændre deres markedsføring, efter at der er indledt en procedure (ovennævnte dom i sagen IBM mod Kommissionen, præmis 19). En ændring af markedsføringen, efter at proceduren er indledt, vil end ikke have nogen betydning for resultatet heraf, idet beslutningen om at pålægge antidumpingtold afhænger af undersøgelsens resultat og af, at det kan fastslås, at der er lidt et tab som følge af markedsføringen forud for indledningen af proceduren.

12 Kommissionen har dernæst gjort gældende, at såfremt indledningen af en antidumpingprocedure kan siges at udgøre en beslutning, der kan anfægtes, berører den ikke sagsøgerne umiddelbart og individuelt. Hertil anfører Kommissionen, at det i meddelelsen om indledning af proceduren er oplyst, hvilket produkt og hvilke lande sagen vedrører, men at der ikke nævnes en bestemt eksportør- eller importørvirksomhed. Kommissionen er derfor af den opfattelse, at, da proceduren blev indledt, kunne antallet og identiteten af de berørte personer ikke fastslås og efterprøves, og ingen kunne derfor være umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede retsakt (Domstolens dom af 1.7.1965, forenede sager 106/63 og 107/63, Töpfer og Getreide-Import mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 67, org. ref.: Rec. s. 525, på s. 533).

13 Sagsøgerne gør gældende, at beslutningen om at indlede en antidumpingprocedure er en retsakt, der kan anfægtes, og henviser herved til Domstolens praksis med hensyn til antagelse til realitetsbehandling af sager anlagt til prøvelse af Kommissionens beslutninger om at indlede den i EF-traktatens artikel 93, stk. 2, omhandlede procedure på statsstøtteområdet (Domstolens domme af 30.6.1992, sag C-312/90, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 4117, præmis 21, 22 og 23, og sag C-47/91, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 4145, præmis 27, 28 og 29). Efter sagsøgernes opfattelse udgør indledningen af proceduren en endelig stillingtagen fra Kommissionens side (ovennævnte dom i sagen IBM mod Kommissionen, præmis 11 og 12, i sagen Spanien mod Kommissionen, præmis 21, 22 og 23, og i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 27, 28 og 29), der har retligt bindende virkninger, som kan berøre deres interesser (Domstolens dom af 31.3.1971, sag 22/70, Kommissionen mod Rådet, Sml. 1971, s. 41, org. ref.: Rec. s. 263, præmis 42, og ovennævnte dom i IBM-sagen, præmis 9) gennem en væsentlig ændring af deres retsstilling.

14 Sagsøgerne har gjort gældende, at beslutningen om at indlede antidumpingproceduren udgør retsgrundlaget for undersøgelsen. Iværksættelsen af undersøgelsen har væsentligt ændret deres retsstilling, idet de efterfølgende har fået tilsendt spørgeskemaer (artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 3283/94), som de har skullet besvare inden for en frist på 40 dage. Der kan endvidere aflægges kontrolbesøg hos dem (artikel 16 i forordning nr. 3283/94), og hvis de nægter at samarbejde, kan Kommissionen pålægge dem en højere antidumpingtold (artikel 18 i forordning nr. 3283/94).

15 Sagsøgerne har anført, at en beslutning om at indlede en antidumpingprocedure kan sammenlignes med en beslutning om kontrolundersøgelse, som Kommissionen træffer i medfør af artikel 14 i forordning nr. 17, og som er en retsakt, der kan anfægtes (jf. Domstolens dom af 21.9.1989, forenede sager 46/87 og 227/88, Hoechst mod Kommissionen, Sml. s. 2859). Det er efter sagsøgernes opfattelse netop, fordi en sådan beslutning udløser en undersøgelse og gør det muligt for Kommissionen at foretage kontrolundersøgelser og pålægge sanktioner, at det i artikel 5 i forordning nr. 3283/94 bestemmes, at der skal foreligge tilstrækkeligt bevismateriale til at begrunde indledningen af en undersøgelse.

16 Sagsøgerne har dernæst fremført tre argumenter for, at indledningen af en antidumpingprocedure udgør en endelig foranstaltning. De har for det første anført, at der påhviler Kommissionen en handlepligt, når der er indgivet klage, idet den er forpligtet til at afvise klagen, når der ikke foreligger tilstrækkelige beviser for enten dumping eller skade (artikel 5, stk. 7, i forordning nr. 3283/94), eller indlede en antidumpingprocedure, hvis der foreligger tilstrækkelige beviser (artikel 5, stk. 9, i forordning nr. 3283/94). For det andet har de anført, at beslutningen om at indlede proceduren udgør det retsgrundlag, som gør det muligt for Kommissionens at udøve de undersøgelses- og sanktionsbeføjelser, den har fået tillagt ved forordning nr. 3283/94, og for det tredje, at betingelserne i artikel 5 har til formål at beskytte eksportørerne mod grundløse klager. Sagsøgerne har henvist til Domstolens dom af 7. december 1993 (sag C-216/91, Rima Eletrometalurgia mod Rådet, Sml. I, s. 6303, præmis 16), hvor Domstolen udtalte, at »det ... altid [er] en betingelse for at indlede ... en antidumpingprocedure, at der foreligger tilstrækkelige beviser for dumping og derved forvoldt skade«, og har gjort gældende, at muligheden for ved

Retten at anfægte den forordning, hvorved der fastsættes en endelig antidumpingtold, ikke giver tilstrækkelig beskyttelse mod en tilsidesættelse af artikel 5 i forordning nr. 3283/94.

17 Sagsøgerne er af den opfattelse, at de er adressater for den anfægtede retsakt. De gør gældende, at de under alle omstændigheder er umiddelbart og individuelt berørt af retsakten. Til støtte herfor har de anført, at Review Magnetics (Macao) er eksportør af den vare, som hævdes at være genstand for dumping, at Dysan Magnetics er en importør med forbindelse til Review Magnetics (Macao), og at Kommissionen har anvendt Dysan Magnetics' oplysninger som grundlag for beregningen af eksportprisen (Domstolens dom af 21.2.1984, forenede sager 239/82 og 275/82, Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1005, præmis 10-15, af 11.7.1990, forenede sager C-305/86 og C-160/87, Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 2945, præmis 20 og 21, og Domstolens kendelse af 8.7.1987, sag 279/86, Sermes mod Kommissionen, Sml. s. 3109, præmis 14-17).

18 Sagsøgerne har endelig anført, at artikel 5 i forordning nr. 3283/94 yder dem en beskyttelse, som for at kunne virke effektivt må sikre, at der aldrig indledes »ugrundede undersøgelser«. Ifølge sagsøgerne viser denne beskyttelse forskellen mellem en beslutning om at indlede en undersøgelse i en antidumpingprocedure og en meddelelse om klagepunkter i en konkurrencesag. Sagsøgerne har anført, at den klage, der er grundlaget for den anfægtede beslutning, blot er en fotokopi af en tidligere klage, og de gør gældende, at deres rettigheder i medfør af artikel 5 vil blive uigenkaldeligt krænket, hvis de skal udsættes for en sådan ugrundet undersøgelse.

Rettens bemærkninger

19 Under sagen, der er anlagt i medfør af EF-traktatens artikel 173, stk. 4, er der nedlagt påstand om annullation af Kommissionens »beslutning« om at indlede en antidumpingprocedure vedrørende import af visse magnetplader med oprindelse i Canada, Indonesien, Macao og Thailand.

20 Med hensyn til afgørelsen af, om den foreliggende sag kan antages til realitetsbehandling, bemærkes det, at der foreligger retsakter eller beslutninger, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i medfør af traktatens artikel 173, når disse retsakter eller beslutninger har retligt bindende virkninger, som kan berøre sagsøgernes interesser gennem en væsentlig ændring af deres retsstilling. Hertil bemærkes, at når sagen vedrører retsakter eller beslutninger, hvis tilblivelse omfatter flere stadier, kan de principielt kun anfægtes, hvis det drejer sig om foranstaltninger, som definitivt fastlægger institutionens standpunkt som afslutning på denne procedure, modsat mellemliggende foranstaltninger, der har til formål at forberede den endelige beslutning (jf. ovennævnte dom i sagen IBM mod Kommissionen, præmis 8 ff., Rettens dom af 10.7.1990, sag T-64/89, Automec mod Kommissionen, Sml. II, s. 367, præmis 42, ovennævnte dom i sagen Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, præmis 28, og dom af 27.6.1995, sag T-186/94, Guérin Automobiles mod Kommissionen, Sml. II, s. 1753, præmis 39).

21 Retten skal derfor i den foreliggende sag undersøge, om den anfægtede retsakt i sig selv kan få retsvirkninger, som kan berøre sagsøgernes interesser, eller om den tværtimod kun er en forberedende foranstaltning, mod hvis ulovlighed et søgsmål til prøvelse af den endelige beslutning sikrer de berørte parter tilstrækkelig beskyttelse (Domstolens dom af 24.6.1986, sag 53/85, AKZO Chemie mod Kommissionen, Sml. s. 1965, præmis 19, og ovennævnte dom i sagen Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, præmis 31). Det er imidlertid kun foranstaltninger, som umiddelbart og uigenkaldeligt påvirker de pågældende virksomheders retsstilling, der kan begrunde, at et annullationssøgsmål antages til realitetsbehandling, allerede før den administrative procedure er afsluttet (ovennævnte dom i sagen Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, præmis 42).

22 Det fremgår af bestemmelserne i forordning nr. 3283/94, at det påhviler Kommissionen at foretage antidumpingundersøgelser og på grundlag deraf at beslutte enten at afslutte sagen eller at forfølge den ved at vedtage midlertidige foranstaltninger og fremsætte forslag til Rådet om vedtagelse af endelige foranstaltninger. Det tilkommer imidlertid Rådet at træffe endelig afgørelse, idet Rådet enten kan undlade at træffe afgørelse, hvis det ikke er enigt med Kommissionen, eller træffe en afgørelse på grundlag af Kommissionens forslag.

23 Det følger af ovenstående, at da Kommissionens rolle er et led i Rådets beslutningsproces (Domstolens kendelse af 8.5.1985, sag 256/84, Koyo Seiko mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 1351, præmis 3, af 15.10.1986, sag 299/85, Tokyo Juki Industrial mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 2965, af 11.11.1987, sag 150/87, Nashua Corporation m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 4421, præmis 6, og Domstolens dom af 14.3.1990, sag C-156/87, Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 781, præmis 7), er Kommissionens »beslutning« om at indlede en antidumpingprocedure en rent forberedende foranstaltning, som ikke umiddelbart og uigenkaldeligt kan påvirke sagsøgernes retsstilling.

24 Retspraksis vedrørende dels Kommissionens beslutninger om kontrolundersøgelser i medfør af artikel 14 i forordning nr. 17, dels beslutningerne om at indlede den i traktatens artikel 93, stk. 2, omhandlede procedure på statsstøtteområdet kan ikke anfægte dette resultat.

25 Med hensyn til beslutningerne om kontrolundersøgelser skal det for det første bemærkes, at ud over, at det i artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 17 udtrykkeligt bestemmes, at der kan anlægges sag til prøvelse af disse beslutninger, adskiller forordning nr. 3283/94 sig fra forordning nr. 17 derved, at den ikke tillægger Kommissionen beføjelser til at tvinge de pågældende virksomheder til at underkaste sig kontrolundersøgelser. Det bemærkes endvidere, at det fremgår af Domstolens praksis, at Kommissionens »beslutning« om at indlede en procedure med henblik på at fastslå, om der er sket en overtrædelse af traktatens artikel 85 og/eller artikel 86, til forskel fra en beslutning om at foretage kontrolundersøgelser i medfør af artikel 14 i forordning nr. 17, ikke er en retsakt, der kan anfægtes under et søgsmål i medfør af traktatens artikel 173 (jf. ovennævnte dom i sagen IBM mod Kommissionen, præmis 21).

26 Med hensyn til beslutningerne om at indlede proceduren i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, bemærkes dernæst, at Domstolen har udtalt, at beslutningen om at indlede denne procedure indebærer et valg med hensyn til kvalificeringen af

støtten og de dermed forbundne procedureregler og således har endelige retsvirkninger, der bl.a. består i, at udbetalingen af den påtænkte støtte skal suspenderes (Domstolens ovennævnte domme i sagen Spanien mod Kommissionen, præmis 24, og i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 30). Domstolen har således udtalt, at hverken en senere beslutning fra Kommissionen, som fastslår støttens foreneligheed med traktaten, eller muligheden af at anlægge sag vedrørende en beslutning fra Kommissionen, som fastslår dens uforenelighed med traktaten, vil kunne ophæve de uoprettelige konsekvenser af en forsinket støtteudbetaling (Domstolens ovennævnte domme i sagen Spanien mod Kommissionen, præmis 22 og 23, og i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 28 og 29, samt Rettens ovennævnte dom i sagen Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, præmis 46).

27 Til forskel fra de ovennævnte situationer kan indledningen af en antidumpingprocedure ikke umiddelbart og uigenkaldeligt påvirke de berørte virksomheders retsstilling. Som nævnt ovenfor medfører indledningen af en procedure ikke automatisk, at der pålægges antidumpingtold. Proceduren kan derimod afsluttes, uden at der træffes foranstaltninger (jf. artikel 9 i forordning nr. 3283/94). De virksomheder, der er berørt af en antidumpingundersøgelse, er endvidere på ingen måde tvunget til at ændre deres markedsføring, fordi proceduren er indledt, og i modsætning til proceduren med henblik på i medfør af forordning nr. 17 at fastslå, om der er sket en overtrædelse af traktatens artikel 85 og/eller 86, kan de ikke tvinges til at samarbejde under undersøgelsen.

28 Iværksættelsen af en antidumpingprocedure kan derfor på grund af sin beskaffenhed og virkninger ikke anses for en beslutning i traktatens artikel 173's forstand, der kan anfægtes under et annullationssøgsmål.

29 Det følger af det ovenstående, at sagen skal afvises, og at det herefter er ufornødent at tage stilling til, om sagsøgerne er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede retsakt.

Sagens omkostninger

30 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgerne har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Tredje Udvidede Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 14. marts 1996.

H. Jung — C.P. Briët

Justitssekretær — Afdelingsformand